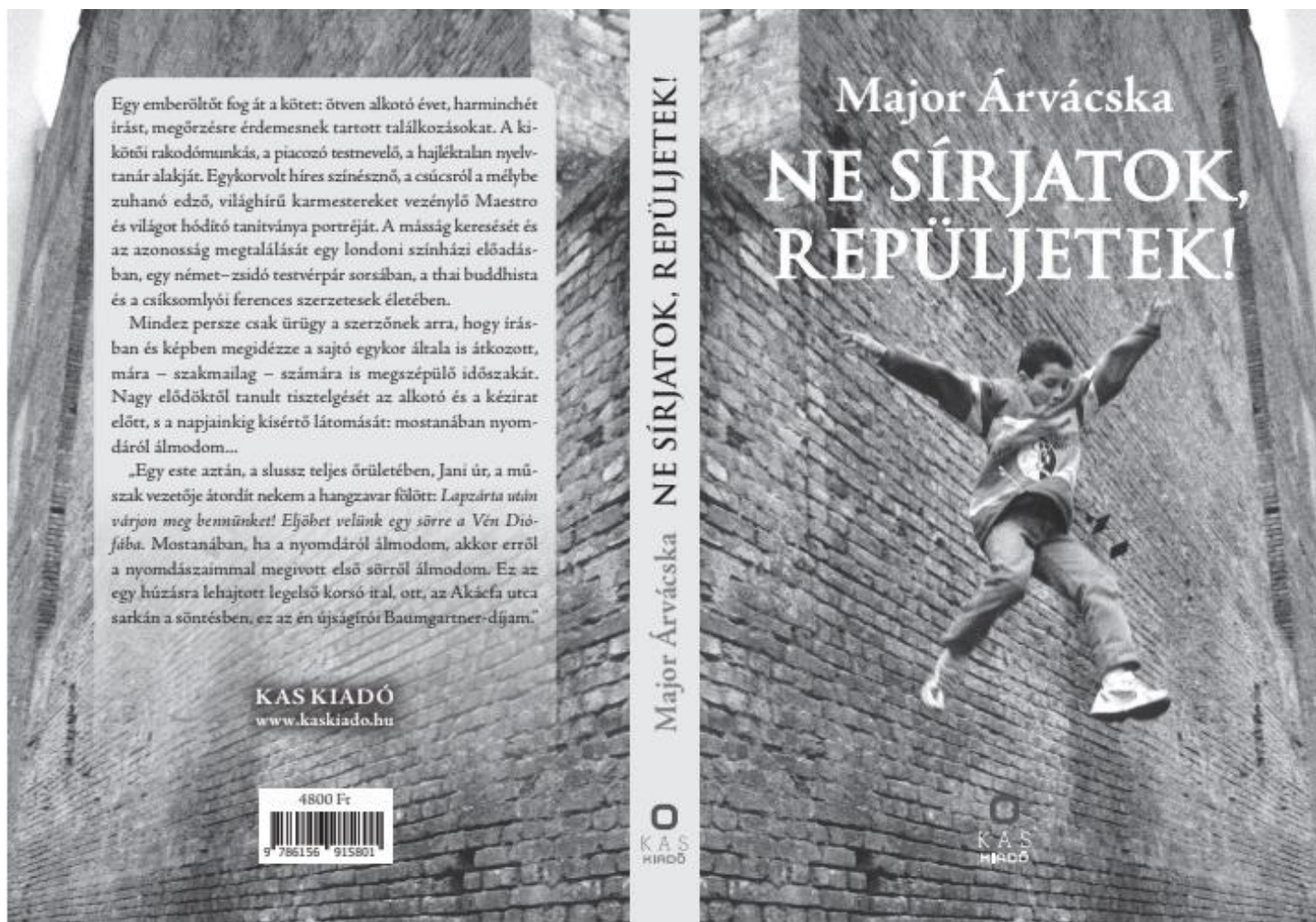

A MUZSIKA MEGDICSŐÜLÉSE Major Árvácska válogatott írásai

(KAS Kiadó, 2026)

Ne sírjatok, repüljete! címmel 2026. május végén jelent meg a Parlando állandó szerzőjének ötven újságírói évét átfogó cikkgyűjteménye a KAS Kiadónál.

A kötet időutazásra hív: a legrégebbi írás 1979-ből származik, a legfrissebb pedig 2026-ból való. A könyv világtáras is egyben, hiszen a hazai témák mellett helyet kaptak benne európai és nagyvilági tudósítások Londonból, Párizsból, Egyiptomból és Thaiföldről. A szerző külön fejezetet szentel két választott hazájának: Finnországnak és Erdélynek. A pozsonyi Carissimi lapban megjelent jegyzetek a segítségre szoruló emberek sorsáról szólnak. Kiemelt súlyú a témák között a sport, lévén ez volt a szerző első nagy szenvedélye.

A másik a zene. Így rangos helyre kerültek a kötetben a Kodály-iskolában tanult kórusénekes-szerzőnek a Parlandóban megjelent írásai is. A finn zenei életről szóló *Ezer zeneszerző országa* (2026/1.), a „karmesterek karmesterével”, Jorma Panulával készült finn nyelvű interjúja: *Életre kelteni a zeneszerző üzenetét* (2025/5.) és Nathalie Stutzmann karmester pályaképe: „*Egynek lenni a hangszerek között*” (2026/3.).

A kötet május végén kerül a könyvesboltokba. A szerzői bemutatkozás, találkozás az olvasókkal és a dedikálás Ünnepi Könyvhéten lesz: június 12-én (pénteken), 17 órától a kiadó standjánál, a Vigadóval szemben.

RÉSZLET

MAJOR ÁRVÁCSKA NE SÍRJATOK, REPÜLJETEK C. KÖNYVÉBŐL

GYIMESBEN JÁRTAMK

Álmomban Gyimesben sokat jártam.

Kellett, hogy álmodjak, mert különben honnan is tudhattam volna a Gyimesekről. Hacsak Domokos Péter Pál írásaiból nem, mert a mi diákkorunkban oly kevés szó esett a határon túli magyarságról. S amikor meg már – a Fennvaló akaratából, s a magam lelkesültségéből – hazatérő lettem Székelyföldön, még mindig titkos világ volt előttem a csángóké. Székely barátaim szemérmesen, szinte röstellkedve hallgattak arról, mi van a hegyeken túl. S talán, ha nincs a somlyói búcsú, ami elém-elém hozta színes ruhájukkal, színes beszédjükkel, ősi énekeikkel a csángókat... Ha nincs a véletlen találkozás, ami egyszer szembeülette velem a szeredai vonaton Nyisztor Tinkát... Ha...

Nincs ha. Az álombéli Gyimes, a somlyói Mária-ének, s Nyisztor Tinka ott, a szeredai vonaton mind azért kísértett, hogy egyszer magam induljak az Isten háta mögötti világ után. Ahogy terveztük évek óta: vonattal át Szeredából Gyimesbe, a középloki állomásra gyalog kaptatva föl Sötétpatakán. Minden hívás nélkül beállítani Magyar Kati portájára, hogy másnapra kelve aztán együtt fölkutyaoljunk a Hármaskőre...

Egy napra terveztük az utat, három lett belőle. Gyimes nem engedett el. Jártuk az erdőt, szedtük a rókaagombát, figyeltük a csillagok útját. Vagy csak elnéztük, ahogy Gábor István és családja teszi a dolgát, készítik a túrót, a sajtot, az ordát. Ittuk a frissen fejt tejet, faltuk a puliszkát. Néha váltottunk egy–egy szót. Nem sokbeszédű emberek a gyimesiek.

Talán csak az énekszó hiányzott, amit álmomban biztosan odatársítottam a Gyimesekhez. Dehát nincs cukor, kevés a puliszkaliszt, s a malac sem kelendő. Mitől legyen éneklő kedv a Gyimesekben?... De hallgattuk keselyűk vijjogását, tehének bőgését, kutyák csaholását. Vagy a csöndet, amint ránk borult a végtelen csillagboltozat alatt. Akkor fogadtam meg – vagy álom lett volna ez is? –, hogy jövök én még a Gyimesekbe. Sőt tovább is, beljebb, Moldvába. Jó lenne minél többet tudni, érteni a csángók világából. Szemérem és röstelkedés nélkül szembenézni magunkkal.

Hogy mi voltunk egykor. Vagy mi lehettünk volna.

(Gyimesi Újság, 1990)